

Láttam, olvastam, hallgattam

Link ajánló 10.

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ

Három szatíra

Közéleti kitűnőség

Évente elmegy tíz-húsz temetésre

s harminc bankettre. Részvétlevelet,

üdvözlő sürgönyt diktál gyorsírásba

kisasszonyának vagy a diktafonba.

A gazdasági válság "őt se hagyja

közönyösen". Sopánkodik miatta.

Közben meghízik és fölös kilóit

Marienbadban adja le nyaranként,

oly összegért, melyből megélne könnyen

néhány család egy évig. Reggel angol

tanárjával boxol, hogy friss maradjon.

Ha dolgozik, több ízben is alá-

firkantja a nevét - személyesen - s ilyenkor

nagyon soká fáradtan néz az ablak

fényébe, és ködös lesz a szeme.

Viselni kell ezt a tengernyi munkát,

helyén maradni a köz érdekében,

hiába intik, hogy talán megárt,

mert e nehéz időkben néki sem

szabad pihenni, s jelszava: a "munka".

A vérnyomása nagy. Nyugalmat és

mérsékletet rendeltek el a híres,

német professzorok, s ezért azóta

nikotinmentes cigarettákat szív

hosszú szipkából, hetvenet naponta.

Olvasgat is. Főképp miniszterek

és bárgyú hadvezérek vallomását,

sosem regényt, vagy verseket, csak azt,

ami "komoly" és magvas. Éjszaka

fejhallgatóval megvasalja szörnyű,

dagadt fejét, s úgy alszik el az ágyban,

hogy a fülébe zeng egy bécsi jazz-band.

Beszél magyarul, németül s kicsit

angolul is, de minden nyelveken

csak rothadt frázist. Ez az anyanyelve.

Hétszázezerszer mondta: "van szerencsém",

mikor nem is volt szerencséje. Halvány

emlékezetje bágyadt. Izgatott

napokon azt se tudja, hogy ki volt

az apja-anyja, és keresztnévükre

csak néha emlékszik. Helyükbe más van,

pár telefonszám, akta, rossz vezércikk.

Lelketlen arca földszínű. Megérett

a földre már. Nem értem, mire vártok?

A földbe véle. Temessétek el.

Úriasszony

Negyven kiló s nagyon boldogtalan.

Szemöldökét finom acél-csipesszel

a társaságban irtja, hátravetve

sovány fejét, s a rúzsával piros

pilléket ír az ajkai fölé,

míg kezitükrében figyel magára.

Pár év előtt az emlőit akarta

eltávolítani egy divatos

sebésszel, ámde erről lebeszélték.

Csak vakbelét vetette ki, előre,

ezenkívül néhány haszontalan

fölösleges szervét, hogy ezzel is

könnyebb legyen. Ma már tehát egészen

üres, akár egy kipakolt bőrönd,

vagy egy Dekobra-könyv. Úszik, repül

és ritmikus tornára jár. Römiz

és bridzsezik. Csupán a jobb körökben.

Leánykorában zongorázgatott is,

de abbahagyta. Mindent abbahagy.

Sétálni viszi a tragédiáját

s szánják nagyon. Ő a bús úriasszony.

Ha - néha - föl van öltöztetve, fázik.

Ebéd után éhes. "Nem értik őt".

A férje sem "ez a derék fiú" -

így hívja - aki kenyeret keres rá,

de ő kenyeret nem eszik soha,

csak aszpikot, grapefruit-ot, káviárt,

s így tőle független. Beteg szegény.

Nagyon beteg. Húsz toalettje van,

harminc szerelme s több "komplexuma".

Mindig halálosan fáradt. A hangja

személytelen és gépi, mint a hangos

filmek beszéde, mely közelbe-távol

egyforma és így senkihez se szól.

Ó Éva, Éva, régi, édes Éva,

hányszor eszembe jutsz, ha látom őt,

hosszú sörényed, langyos-lusta combod,

mannás meleg melled, tejízű csókod,

amint heversz, mindnyájunk édesanyja,

a paradicsomban, virágok és

kígyók között, hajad szép sátorában.

Ő körmeit mutatja énnekem,

bíborra festett, görbe körmeit,

mint amazon, és azt ígérgeti,

hogyan összetép. De ez nem érdekel.

A szobalánya inkább. Hogyha olykor

teára hív, künn az előszobában

megcsókolom a szobalánya szájátp style=,

és elmenőben is mindenkoron

a szobalánynak csókolok kezét.

Forradalmár

Itt jár közöttünk. Áldott, szende lélek.

Nagyon szelíd. Krisztus-szakálla rojtos

gubancba lóg. Véres, meleg szívét

künn a kabátján hordja, láthatólag,

mint futtatáson lóverseny-jegyet.

Fáj néki ez a "szörnyű Ázsia",

e "drága ország", melyet tönkretesznek

s nem engedik, hogy ő tehesse tönkre.

Ifjúkorában elvett egy csunya,

kicsiny leányt s egy szép nagy bankbetétet.

Azóta ez kitartja s ő egészen

"eszméinek élhet". De mégse boldog.

A természet kissé rövidre szabták,

orrát pizére, szűkre homlokát.

Egyenlőséget kíván mindenütt,

egy nagy fölosztást, abban a reményben,

hogy néki is jut ekkor egy derék,

délceg gerinc, egy főúri sasorr,

s az agy-tőkésektől egy kis velőcske.

A célja nem kisebb és nem nagyobb, mint:

az Emberiséget megváltani.

Csak ezt imádja. Mit neki család,

mit gyermek és mit árva asszonya,

olyan goromba véle, mint a pokróc

s az anyja is padlásszobába kuksol,

míg ő utazgat és habot zabál.

Az Emberiség szent barátja ő.

Ha hallja, hogy egy konferencián

az Emberiség tyúkszemére hágtak,

vagy egy kicsit náthás, szívére gyászt köt

s nem bír aludni, olyan izgatott.

Úgy látszik, ők ketten megértik egymást.

Az Emberiség végtelen szerény,

nem nyit be hozzá, nem kér tőle pénzt,

cipőt, meleg ruhát, mint Péter és Pál,

s így véle ő békésen éldegél.

Örök szerelme nem is fogy soha.

A koldusoknak, kik feléje nyújtják

sovány kezük, sosem ad alamizsnát,

de mindegyikkel szívesen kezét fog,

mint ember az emberrel. Ez az elve.

És közbe készül a leszámolásra.

Mikor vasárnap lengenek a burzsuj

erdők s virulnak a burzsuj virágok

és hektikás, kis dijnokok söröznek

és nénikék, nyugdíjas özvegyek,

akik egész héten padlót suoltak,

kávójukat kevergetik s fiucskák

és kisleányok ünnepi ruhában

sóskifliket rágcsálnak és az úton

léggömböket eregetnek kacagva,

ő zordonan szemléli dőzsölésük

és a barátját meglökve így szól:

"Itt vér fog folyni nemsokára, vér".

Mert amikép ábrándozol te arról,

hogyan egykor a saját szőlődben ülsz,

vagy olvasol egy csendes este, ő úgy

játszik magában vérrel, lámpavassal,

parasztkaszákkal, rémekkel, halálos

társasjátékot és feketelistát

vezet, amelybe mindenkit beír,

hullát szagol és csendesen akasztat.

Nem gyűlöletből, ám, "történeti

szükségességből." Közveszélyes őrült.

Nem önveszélyes. Hisz magának ő

sohasem árt. Ez minden érdeme.

Másképp vele a fene se törődik

és ez dühíti egyre jobban. Egyszer

volt boldog. A korzón utánament

szelíden egy angyali detektív,

mint ápoló a mániás után,

hogyan egy kicsit vigyázzon életére,

hogyan meg ne üsse oktalán fejét.

Ekkor kitört, tombolva hátrafordult,

botrányt csapott és Isten, emberek

előtt a művelt és szabad világhoz,

a csillagokhoz föllebezve vérben

forgó szemekkel és tág orrlíakkal

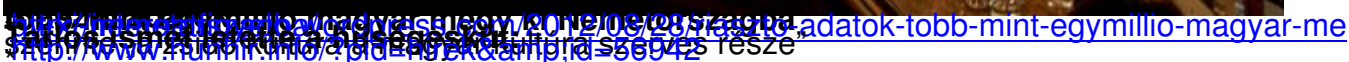
ekkép kiáltott: "Ez reakció!"

*

[illegible]

2012. augusztus 29. szerda, 08:42 - Módosítás: 2012. augusztus 29. szerda, 10:03

2012. augusztus 29. szerda, 08:42 - Módosítás: 2012. augusztus 29. szerda, 10:03

Link ajánló Magyarországi katonák története a 19. században
http://www.untakiado.hu/book_view.php?id=133

<http://www.zeneszoveg.hu/dalszoveg/4133/lgt/nagyon-kell-hogy-szeress-zeneszoveg.html>

[illegible]

Link ajánló 10.

2012. augusztus 29. szerda, 08:42 - Módosítás: 2012. augusztus 29. szerda, 10:03

[illegible]